

Harmadik fejezet

"Mosolyogni még a világvégén is kell néha egy kicsit."

Pinkie Pie elvigyorodott, amint végigtekintett az étkezőn. Mindenhol színes szalagok, és ünnepi égősorok lógtak, az asztal közepén pedig egy több szintes torta tornyosult föléljük.

- Mire kell mindez, Pinkie? - kérdezte meg Twilight, amikor belépett a helyiségbe, és végigtekintett a díszeken.

- "Üdvözlünk a csapatban, Goodsprings" parti, mi más?! Utána pedig játszhatnánk valamit. Pónipókert, buckballt, bújócskát... - kezdte el sorolni izgatottan.

- Őszintén, én most csak egy szokványos, szénaburger-féle reggelire vágyom - jegyezte meg az ásítózó Rainbow Dash.

- Ajj, Rainbow Dash, tönkreteszed a pillanatot - nyűszítette a rózsaszín földi póni, miközben fegyverét, egy nyújtófát megigazította oldalán lógva.

Twilight ott hagyta őket, és visszament az előszobába. Egy ideig figyelte a még mindig alvó kancát. Amióta amputálva lett a hátsó patája, nem tért magához, de néha motyogott szavakat - többnyire csak az öccse nevét, vagy egy-egy foszlányt, ami hozzá kapcsolódhatott.

Kicserélte rajta a kötést, és a homlokára is újabb rongyot terített.

Ismét játszadoxni kezdett a titokzatos bőrönd zárával. Közelebbről már látni lehetett, hogy a tetején lévő Harmónia Elemei-jelkép aprócska pontokból tevődött össze, és hogy a zárja is a hat követ formázta egy körbe zárva. Ezt a kört többször elforgatta, varázslattal és anélkül is, de nem történt semmi.

Letette maga elé a padlóra, és pár lépést hátrált. Szarván rózsaszín fény izzott fel, amit egy erőteljes sugár képében a bőröndre irányított. Pár röpké másodpercig úgy tűnt, végre kinyílik - legalábbis a zárja egy pillanatra felragyogott, ahogy a jel is a tetején - de aztán egyszerűen elnyelte a varázslatát, és a fénye is kialudt.

Ekkor puffanást hallott, és tekintete már-már ösztönösen a kanapéra siklott. Goodsprings volt az, magához tért, és a földön feküdt.

- Jól vagy? - Twilight odasietett hozzá, és talpra segítette őt.

A kanca nem válaszolt azonnal. Körülnézett a helyiségben, majd Twilightra pillantott, utána pedig saját magán siklott végig. Leírhatatlan volt az az érzés, ami akkor ült ki az arcára, mikor végül meglátta egyik patája

hiányát.

- Nem... ez nem lehet - motyogta egyre hangosabban, miközben az unikornis visszafektette őt a kanapéra.

- Sajnálom.. - a kettejükre nehezedő csendet végül Twilight törte meg. - Muszáj volt... Csak így menthettelek meg...

- Szóval megakartál menteni?! - biztos volt benne, hogyha nem lett volna annyira legyengülve, Goodsprings ráveti magát. - Azzal, hogy levágtad a lábam??!

- Megharaptak téged! - védekezett az unikornis kanca. - Ha nem vágom le, átváltoztál volna... Azt nem hagyhattam...

Újabb hosszú csend. A vajszínű póni maga elé bámult, próbálta takarójával elrejteni tekintete elől végtagját. Majd ismét az unikornisra pillantott, ezúttal azt próbálva meg üzenni, hogy egyedül szeretne maradni.

Twilight visszament a konyhába, ahol addigra Pinkie Pie egy jókora szalagot is az asztal fölé akasztott, rajta aranylóan csillogó betűkell a következő felirat: ÜDV A CSAPATBAN, GOODSPRINGS! LÉGY A BARÁTUNK! - PARTI.

- Nos, hogy ment, drágám? - érdeklődte meg Rarity.

Rajta csupán annyiban látszott meg Equestria átalakulása, hogy bal szemén egy heg futott keresztül, és sörénye is hosszabbra nőtt. Ennek ellenére azonban most is ugyanaz a hófehér unikornis kanca volt, aki egykor a város legelegánsabb butikját vezette.

- Számítanom kellett volna rá, hogy nem fog örülni az amputálásnak... Egy póni számára ez az élete végével ér fel, hiszen úgy érzi, mások segítségére szorul, és nem lehet olyan szabad, mint addig - felelte alig hallhatóan,

miközben az egyik szék támlájára támaszkodott. - Kicsit hagyjuk magára, hátha később lenyugszik. Az mindenesetre biztató, hogy magához tért.

- Kitaláltam! - törte át váratlanul hangjával Pinkie Pie a csend alkotta függönyt. - Játsszunk csendkirályt! Aki a legtovább...

- Tudod, annak épp az a lényege, hogy csendben maradj - vetette oda Rainbow Dash.

- Szerintem reggelizzünk meg először - javasolta Twilight, hogy ezzel végre rendet teremthessen.

- Hamarosan újabb felderítésre kell mennünk - Applejack lépett be az étkezőbe, patájában egy jegyzetömbbel. Hosszas pillantást vetett Twilightra, de ő nem viszonzta azt.

- Kezdünk kifogyni az élelemből, és a könyvtár vízvezetékei is egyre gyakrabban

hibásodnak meg... Ráadásul most plusz egy fővel kell számolnunk.

- Vállalom - Rainbow Dash tekintete kettejük között ugrált.

- Inkább majd én - válaszolta a farmer póni.

- Sokkal jobban ismerem a menekülőutakat, és gyorsabb is vagyok! Pár óra alatt végezni fogok - most köztük kezdett forni a levegő.

- Nem emlékszel, mi történt a legutóbb?

- Applejack patájával a pegazus sérült szárnyára bökött.

- Az csak baleset volt... Amúgy is, hamarosan rendbe jön, és újra tudok majd repülni. Akkor pedig nem fognak veszélyt jelenteni rám - az égszínkéék pegazus ép szárnyát amennyire tudta, kinyújtóztatta.

- Csak jelezni szeretném, hogy hárman

már kiestetek... Ó, én is! - hallatszódott a rózsaszín partipóni hangja.

Fluttershy mindannyiuk elé letette az aznapra kiírt reggelit. Több héttel előre listát vezettek arról, melyik étkezéskor mit fognak elfogyasztani - általában a romlandó ételekkel kezdték, mivel a Golden Oak vészenergia-tartaléka véges volt, nappal csak a legszükségesebbeket üzemeltették.

- Csatlakozhatok? - az ajtóban Goodsprings állt, és arcáról leolvasható volt, hogy minden erejével talpon próbált maradni, miközben megkapaszkodott.

Twilight odasegítette őt az egyik székhez, ami az övével szemben állt.

- Köszönöm - a vajszínű földi póni helyet foglalt, és egyből hátra is zuhant, csak a széktámla fékezte meg őt.

- Jól vagy? - az unikornis nem tudta

levenni róla a tekintetét.

- Nem - jött a válasz. - De nem akartam én lenni a beteg, akit még a széltől is óvni kell.

Csendben figyelte, amint a többiek lassan enni kezdtek, közben pedig mindannyiukon többször is végigjárt a tekintete. Utána vetett egy pillantást a díszekre, és a tortára - Twilight nem volt biztos benne, de mintha egy pillanatra mosoly is felbukkant volna az elképedt arcon.

- Nos, Goodsprings, leszünk barátok? - Pinkie Pie váratlanul felállt, és az asztal fölött áthajolva arcát majdnem az övébe fúrta.

- Öhm... - tisztán látszott, mennyire hirtelen érte a felkérés. Feszengve bámulta Pinkie Pie-t, aki szélesen elvigyorodott, és nem tágított a közeléből.

- DE! - váratlanul felsikított olyan hangfrekvencián, ami elég lett volna a könyvtár

üvegeinek széttörtéséhez. - Előbb át kell menned egy gyors teszten.

Szemüveget húzott az arcába, és egy tesztlapot vett magához.

- Pinkie... - Twilight próbálta lefékezni, de a partipóni nem figyelt rá.

- Nos... Lufiállatkák vagy trombiták? - szegezte neki az első kérdést.

- Öhm... - Goodsprings még mindig nem tudott túllépni Pinkie egészén.

- Hmm... helyes válasz! - váratlanul felugrott a székről, miközben konfettik kezdtek hullani a plafonról, elárasztva a pónikat. - Helyesen döntöttél, mikor nem válaszoltál: hiszen nem lehet csak az egyiket kiválasztani közülük! Mindkettő kell a tökéletes bulihoz!

Ünnepi zene hangzott fel a könyvtárban, majd Pinkie Pie felállt az asztalra.

- Én, Pinkamena Diane Pie, ezennel

hivatalosan is a fogat tagjává teszek téged, Goodspringset. Így már nevezhetjük majd hetesfogatnak.

- Hozzáfogsz szokni - vigyorodott el a lila unikornis. - Ó a mi Pinkienk.

Goodsprings váratlanul felállt, és botladozva megindult, ki a szobából. Lassan tudott csak haladni, és folyamatosan meg kellett kapaszkodnia valamiben. Egyszer sem nézett hátra rájuk.

- Pinkie, ez túl gyors neki - vetette oda Twilight szemrehányóan a földi póninak, majd pedig követte őt.

Goodsprings az ablaknál állt, és kifelé bámult, megkapaszkodva a párkányban. Nem szólt egy szót sem, és Twilight sem kezdett el beszélni, mikor odalépett hozzá. Együtt bámultak kifelé.

A szokásosnál több fertőzött tűnt fel a

könyvtár környékén ezen a reggelen. Szinte csak ide-oda mászkáltak, vagy egyszerűen egyhelyben maradtak. Ügyet sem vetettek egymásra, pedig egyre több dolog kezdett utalni rá, hogy talán mégis megmaradt bennük valamennyi a régi énükből.

- Meghalt - szólalt meg váratlanul.

Twilight felkapta a fejét. A kanca még mindig kifelé bámult, de egyértelműen hozzá intézte a szavait.

- Emlékszem, megkérdezted, mi történt az öcsémmel - rövid csend után folytatta. - Meghalt.

- Sajnálom - Twilight nem akarta siettetni, várta, hátha mond még valamit.

- Pár héttel azután történt, hogy megtámadták a városházán összegyűlt túlélőket. Canterlotba tartottunk, mert azt hittem, oda nem ért el a vírus, és minden úgy

maradt, mint régen. Tévedtem.

- A csodás fővárosunk is a világvége áldozata lett, akárcsak minden más. Egy megvadult túlélő lőtte le őt. Ránk támadt, láthatóan lesoványodott és vízre is szüksége volt. Az öcsém a patáim közt halt meg...

- Titkon reméltem, hogy talán végre meghalok, és akkor itt hagyhatom mindezt. Újra találkozhatok vele... - elhallgatott.

Twilight mély levegőt vett. Készült fel tenni azt a kérdést, amire már a megmentése óta választ várt, és remélte, hogy végre kapni is fog valamit.

- Na és a bőrönd?

Goodsprings az asztal irányába fordult, amin ott hevert az említett tárgy.

- Azt nem árulhatom el... Sajnálom - elfordította a fejét.

- A Harmónia Elemeinek jelképe van

rajta... Én és a barátaim viseltük őket, amikor le kellett győznünk Nightmare Moon-t, és Discordot, a káosz urát.

- Tudom, rájöttem, miután láttalak titeket. Épp ezért nem mondhatok semmit... Te is hallod? - váratlanul tért el a témától, és hegyezni kezdte a fülét.

- Mit? - az unikornis körülnézett, de barátai kiszűrődő zsviváján kívül semmi más nem tűnt fel neki.

- Hallom őket... Néhányan félnek... vannak köztük, akik dühösek, vagy egyszerűen csak csillapítani szeretnék a szomjukat...

- De kiket? - kérdezte Twilight aggódva, hátrálva pár lépést.

- A fertőzötteket. Hallom őket - Goodsprings meredten bámulta a kint járkálókat, patáját az üvegnek nyomva.